

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobců: **a) Ateliér pro životní prostředí, o. s.**, se sídlem Ve svahu 1, Praha 4, **b) Občanské sdružení „Občané pro Prahu 10“**, se sídlem Novorossijská 1043/4, Praha 10, oba zast. Mgr. Tomášem Erbákem, advokátem se sídlem Maiselova 38/15, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **AKRO living, s. r. o.**, se sídlem I. P. Pavlova 5/1789, Praha 2, zast. Mgr. Jiřím Oswaldem, advokátem se sídlem Bílkova 4, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2010, č. j. S-MHMP 2024/2010/OST/Fr, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2014, č. j. 6 A 233/2010 – 131,

t a k t o :

- I. Řízení o kasační stížnosti žalobce b) **se zastavuje.**
- II. Kasační stížnost žalobce a) **se zamítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobci napadají včasnou kasační stížností v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým městský soud jako nedůvodnou zamítl jejich žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2010, č. j. S-MHMP 2024/2010/OST/Fr (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Uvedeným rozhodnutím žalovaný ve vztahu k žalobcům rozhodl tak, že zamítl jejich odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10, odboru stavebního (dále jen „stavební úřad“) ze dne 4. 11. 2009, č. j. P10-085213/2009 (dále jen „územní rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdil. Územním rozhodnutím stavební úřad rozhodl o umístění stavby *„Novostavba bytového domu "U Roháčových kasáren" Praha 10 – Vršovice, ul. Novorossijská a U Roháčových kasáren, včetně přípojky, vody, kanalizace, nových kabelů elektrické komunikační sítě (telefonu, UPC), elektrické přípojky a přeložky elektrických kabelů, zpevněných ploch a opěrných zdí“* (dále jen „stavba“) a k tomuto účelu stanovil podmínky.

II. Podmínky řízení

[2] Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve podmínkami řízení o kasační stížnosti a shledal, že ve vztahu ke kasační stížnosti žalobce b) nebyly splněny.

[3] Podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, vzniká poplatková povinnost podáním kasační stížnosti. Podle § 9 odst. 1 téhož zákona soud vyzve poplatníka k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě, kterou mu určí, nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. Dle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.

[4] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 9. 4. 2014, č. j. 10 As 54/2014 – 33, vyzval žalobce b) k zaplacení soudního poplatku za podanou kasační stížnost. Toto usnesení bylo zástupci žalobce b) doručeno dne 10. 4. 2014. Soudem určená lhůta 7 dnů pro zaplacení soudního poplatku marně uplynula dne 17. 4. 2014, přičemž žalobce b) nezaplatil soudní poplatek ani později ke dni rozhodování soudu.

[5] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené uzavřel, že podmínky řízení o kasační stížnosti žalobce b) nebyly splněny, proto výrokem I. tohoto rozsudku řízení podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) a § 120 s. ř. s. zastavil. Dále se zdejší soud zabýval pouze kasační stížností žalobce a) (dále jen „stěžovatel“).

III. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[6] Dne 19. 9. 2008 podala společnost AKRO living, s. r. o. (dále jen „osoba zúčastněná na řízení“ nebo „stavebník“), ke stavebnímu úřadu žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby. Účastníkem řízení se stal mimo jiných i stěžovatel. Stavební úřad vydal dne 4. 11.

pokračování

2009 územní rozhodnutí, jímž rozhodl o umístění stavby a k tomuto účelu stanovil několik podmínek.

[7] Proti územnímu rozhodnutí podal stěžovatel spolu s dalšími účastníky správního řízení odvolání. Nejvyšší správní soud považuje za vhodné k projednání kasační stížnosti stěžovatele zmínit námitky, podle nichž ve správním spise chyběly hlukové a imisní studie. Podle stěžovatele je území, v němž byla stavba umístěna, nadlimitně zatíženo imisemi i hlukem. Stavba proto nemohla být umístěna, neboť přitěžuje danému území zahušťováním zástavby a zvýšením dopravy. Stěžovatel v důsledku toho zpochybnil i příslušná závazná stanoviska dotčených orgánů a požadoval jejich přezkoumání. Územním plánem je předmětné území vymezeno jako čistě obytné, stabilizované a bez kódu využití území, a nelze v něm proto provádět rozsáhlou stavební činnost. Umísťovaná stavba je však z hlediska její výšky, objemu a charakteru s tímto regulativem v rozporu. Žalovaný si vyžádal potvrzení nebo změnu závazných stanovisek, která byla všechna potvrzena. Rozhodnutím žalovaného bylo odvolání stěžovatele jako nedůvodné zamítnuto.

IV. Řízení před městským soudem

[8] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel spolu s žalobcem b) dne 26. 10. 2010 žalobu dle části třetí, hlavy II, dílu 1 s. ř. s., v níž namítal rozpor územním rozhodnutím umísťované stavby s územně plánovací dokumentací, neboť stavba byla umístěna v území vymezeném územním plánem jako stabilizované. Přípustná míra využití území je tak určena současným stavem, v němž zásadní navýšení míry zatížení není přípustné. Umísťovaná stavba přitom představuje zásadní stavební rozvoj dané lokality (tj. rozsáhlou stavební činnost) a nikoli dotvoření stávající urbanistické struktury jak uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí. Předmětné území je nadlimitně zatíženo emisemi škodlivin. V souvislosti se stavbou dojde k navýšení emisí z automobilové dopravy, čímž budou hygienické limity dále nepřipustně překračovány. Podle žaloby tyto skutečnosti nebyly správními orgány vyvráceny a to ani prostřednictvím potvrzení příslušných závazných stanovisek nadřízenými orgány. Stěžovatel proto navrhnul přezkoumání těchto závazných stanovisek soudem dle § 75 odst. 2 s. ř. s. Obdobně stěžovatel namítal překročení hlukových limitů na daném území a požadoval přezkoumání závazných stanovisek ohledně hluku z dopravy související s užíváním umísťované stavby. Nesouhlasil dále s postupem stavebního úřadu, na jehož základě bylo podmínkou územního rozhodnutí stanoveno, že až ve stavebním řízení bude potřeba, aby stavebník prokázal dodržení hlukových limitů. Dodržení hlukových limitů mělo být dle stěžovatele vyřešeno již územním rozhodnutím.

[9] Městský soud žalobu stěžovatele jako nedůvodnou zamítl. Městský soud se nejprve věnoval pojmu rozsáhlá stavební činnost a dovodil, že umísťovaná stavba v místech, kde navazuje na stávající zástavbu, bude mít stejné výškové parametry a zvyšuje se na opačném konci, přičemž v okolí se nachází i vyšší stavby. Stavba s okolní zástavbou koresponduje výškou, vzhledem i technicky. Podle městského soudu se tak jedná o dotvoření stávající urbanistické struktury v souladu s územním plánem. Ohledně námitek emisí znečišťujících látek do ovzduší městský soud uvedl, že stavba bude napojena na centrální zásobování teplem. Znehodnocený vzduch z podzemních garáží bude odvětráván

nad střechu objektu. Stavba sama o sobě tedy není zdrojem znečištění, což ve svých závazných stanoviscích uvedly i příslušné správní orgány a městský soud se s těmito stanovisky ztotožnil. K námitce týkající se znečištění ovzduší dopravou související se stavbou městský soud uvedl, že nárůst dopravy je z pohledu na kvalitu ovzduší zanedbatelný. K překročení hlukových limitů městský soud uvedl, že výraznější zatížení hlukem bylo správními orgány v podstatě vyloučeno. Doprava související s umístěným bytovým domem naroste v tak minimálním rozsahu, že nemůže výrazně ovlivnit a zhoršit úroveň hluku v dané lokalitě. Rovněž požadavek na hlukovou studii a řešení protihlukových opatření je dle napadeného rozsudku logický, neboť vliv zde hrají při stavbě použité technické postupy a materiály. Městský soud se ztotožnil i se závěry správních orgánů a s obsahem příslušných závazných stanovisek na úseku ochrany před hlukem.

V. Kasační stížnost a vyjádření osoby zúčastněné na řízení a žalovaného

[10] Výroky II. a III. rozsudku městského soudu napadl stěžovatel včas podanou kasační stížností, jejíž důvody lze podřadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[11] Stěžovatel namítal, že městský soud nesprávně vyložil pojem rozsáhlá stavební činnost. Jedná se o neurčitý právní pojem a závěry správních orgánů a městského soudu dle stěžovatele postrádají logickou souvislost s otázkou rozsahu stavební činnosti. Parametry užití městským soudem pro posouzení, zda se jedná o rozsáhlou stavební činnost, nepovažuje stěžovatel za relevantní. Napadený rozsudek je z toho důvodu nepřezkoumatelný. Kasační stížností bylo dále namítáno, že území, na němž byla umístěna předmětná stavba, je nadlimitně zatíženo hlukem a emisemi škodlivých látek. Na základě této skutečnosti, nelze dle stěžovatele v dané lokalitě umístit předmětnou stavbu. Stěžovatel proto považoval souhlasná závazná stanoviska týkající se ochrany ovzduší, životního prostředí a ochrany před hlukem za nezákonná. Požadavek na zpracování hlukové studie ve stavebním řízení nemohl být podle stěžovatele podmínkou územního rozhodnutí, neboť hluková studie měla být vypracována již v územním řízení.

[12] Ke kasační stížnosti se vyjádřila osoba zúčastněná na řízení podáním ze dne 30. 5. 2014, jímž se zcela ztotožnila s vypořádáním věci městským soudem. Žalovaný se též ztotožnil s napadeným rozsudkem a podáním ze dne 5. 6. 2014 navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

VI. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[13] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

pokračování

[14] Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských (zde městského) soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženou vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z těchto důvodů, přičemž přihlédl k námitkám uplatněným stěžovatelem a vyvodil z nich následující závěry.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť pouze v případě přezkoumatelného rozhodnutí městského soudu je zpravidla možné se zabývat dalšími kasačními námitkami (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 – 105, dostupný na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Stěžovatel v souvislosti s námitkou nepřezkoumatelnosti uvedl, že závěr městského soudu týkající se výkladu pojmu rozsáhlá stavební činnost je nepřezkoumatelný.

[16] K požadavku přezkoumatelnosti rozhodnutí Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích konstantně uvádí, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu neshledal za důvodnou právní argumentaci obsaženou v žalobě; proč považuje žalobní námitky za nedůvodné nebo vyvrácené; proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Nepřezkoumatelné je také rozhodnutí, v němž se soud opomněl vypořádat s některou ze včasně uplatněných žalobních námitek (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 As 72/2010 – 60, ze dne 17. 1. 2008 č. j. 5 As 29/2007 – 64, ze dne 30. 11. 2007, č. j. 4 Ads 21/2007 – 77, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73).

[17] Městský soud uvedl, že pojem „rozsáhlá stavební činnost“ není v právním řádu definován. Správní orgány dostatečně odůvodnily, proč umístovanou stavbu nepovažují za rozsáhlou stavební činnost. Umísťovaná stavba navazuje na stávající zástavbu, bude mít stejné výškové parametry, v okolí jsou i vyšší budovy, vzhled koresponduje stávající zástavbě.

[18] Úvahy městského soudu považuje Nejvyšší správní soud za dostatečně a logicky zdůvodněné a opřené o skutečnosti obsažené ve správních spisech. Městský soud nejprve zrekapituloval závěry správních orgánů, které považoval za dostatečné. Uvedl i vlastní argumentaci reagující na námitky vznesené stěžovatelem, přičemž je podepřel skutečnostmi zjištěnými ze správního spisu. Na základě uvedených skutečností neshledal Nejvyšší správní soud napadený rozsudek v tomto ohledu nepřezkoumatelným.

[19] Stěžovatel zpochybnil též správnost úvahy městského soudu ohledně toho, zda umísťovaná stavba představuje rozsáhlou stavební činnost či nikoli. Zde je v souladu s městským soudem třeba podotknout, že pojem rozsáhlé stavební činnosti není právními předpisy ani územním plánem hl. m. Prahy nikterak definován. Jedná se tedy o neurčitý právní pojem, jak ostatně uvádí i stěžovatel.

[20] Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011 – 154, konstatoval, že „neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze zcela přesně právně definovat. Jejich obsah, rozsah a aplikace se může v závislosti na konkrétních okolnostech měnit. Zákonodárce tímto způsobem vytváří příslušným orgánům prostor k tomu, aby zhodnotily, zda konkrétní situace pod neurčitý právní pojem spadá, či nikoliv.“ Závěr, zda se na určitý konkrétní případ vztahuje neurčitý právní pojem, je výsledkem posouzení správního orgánu zaměřujícího se na skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Interpretace neurčitého právního pojmu se tak může *ad hoc* měnit. Výklad neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na skutkový stav provedený správním orgánem musí být v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s. plně přezkoumatelný.

[21] Městský soud přezkoumal závěry správních orgánů, které dovodily, že umisťovaná stavba respektuje charakter stávající zástavby a představuje dotvoření lokální urbanistické struktury. Zdůraznil, že umisťovaná stavba je výškově i vzhledově srovnatelná s okolními domy. Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že umisťovaná stavba výškově koresponduje se stavbami v okolí, na které i výškově navazuje. V okolí se nacházejí vyšší a objemem výraznější budovy. Stavba je umisťována na rohovém pozemku na místě chybějící zástavby, prodlužuje již stávající zástavbu bytových domů na ulici Novorossijská a dotváří tak strukturu bytových domů v ulici. Hmotou je stavba přitom zcela srovnatelná s okolím. Nejedná se o žádný rozsáhlý komplex budov, který by mohl mít negativní dopad na urbanistický ráz v předmětné lokalitě. Nejvyšší správní soud na rozdíl od stěžovatelů považuje správními orgány i městským soudem použité parametry (velikosti, hmoty a urbanistického rázu) pro zhodnocení, zda se v posuzovaném případě jedná o rozsáhlou stavební činnost, za správné a logické. Umisťovaná stavba nevyžaduje rozsáhlé stavební či jiné zásahy v lokalitě. V projednávané věci tedy ani zdejší soud neshledal, že by umisťovaná stavba naplňovala znaky rozsáhlé stavební činnosti. Naopak ve shodě s městským soudem považuje stavbu za dotvoření stávající tradiční zástavby bytových domů souladné s územním plánem hl. m. Prahy. Stěžovatel nadto v řízení před krajským soudem ani v kasační stížnosti neuvedl konkrétní skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné shledat, že umisťovaná stavba naplňuje znaky rozsáhlé stavební činnosti. Pouze nesouhlasil se závěry správních orgánů a městského soudu. Námitka stěžovatele tedy není důvodná.

[22] Stěžovatel dále namítal, že v předmětné lokalitě již byly překročeny emisní a hlukové limity. Nelze zde proto navrhovanou stavbu územním rozhodnutím umístit, neboť by to znamenalo další nepřípustné zatěžování lokality emisemi škodlivých látek a hlukem. V této souvislosti stěžovatel považoval příslušná závazná stanoviska za nezákonná.

[23] Jedná se o tzv. závazná stanoviska, která nejsou vydávána ve správním řízení a nelze je tak považovat za samostatná rozhodnutí ve věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009 – 150). Závazná stanoviska tedy podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumává soud až v řízení o žalobě proti konečnému správnímu rozhodnutí (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 -113), zde rozhodnutí žalovaného o odvolání proti územnímu rozhodnutí.

[24] K žádosti stavebníka o umístění stavby se z hlediska ochrany ovzduší souhlasně vyjádřil Magistrát hl. m. Prahy, odbor ochrany prostředí, závaznými stanovisky

pokračování

ze dne 25. 4. 2007, č. j. S-MHMP-114235/01/1/OOP/VI, a ze dne 14. 11. 2008, č. j. S-MHMP-700077/2008/1/OOP/VI. Obě závazná stanoviska byla na základě odvolání stěžovatele a dalších účastníků správního řízení přezkoumána Ministerstvem životního prostředí, které s nimi potvrzením ze dne 23. 4. 2010, č. j. 759/500/10 31530/ENV/10, vyslovalo souhlas. Podle závazných stanovisek stavba nebude stacionárním zdrojem znečištění, neboť teplo i teplá voda jsou zajištěny napojením na centrální zásobování teplem. Ve stavbě jsou podzemní garážová stání, odkud bude znehodnocený vzduch odvětráván nad střechu. Z hlediska nárůstu dopravy považovaly dotčené orgány nárůst emisí za zanedbatelný.

[25] Nejvyšší správní soud považuje v tomto ohledu za vhodné uvést, že stavba sama skutečně není zdrojem znečištění ve smyslu zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých zákonů (zákon o ochraně ovzduší), ve znění platném pro projednávanou věc, neboť ve stavbě nejsou umístěny žádné kotle ani jiné zdroje vytápění a ohřevu vody, které by mohly znečišťovat ovzduší. Stavba bude napojena na centrální zásobování teplem, které je z hlediska ochrany ovzduší ekologickým řešením. Závazná stanoviska byla vydána příslušnými dotčenými orgány ochrany ovzduší a jsou náležitě odůvodněna. Vzhledem k celkovému počtu bytů (24) a garážových stání (31) lze dle názoru zdejšího soudu nárůst dopravy spojené s užíváním stavby a s tím souvisejících emisí považovat za zanedbatelný. Městský soud se s touto námitkou vypořádal dostatečně a Nejvyšší správní soud se s ním ztotožnil.

[26] Dále stěžovatel namítal, že umístěním stavby dojde k nepřípustnému navýšení hlukové zátěže v předmětné lokalitě.

[27] V územním řízení byla doložena závazná stanoviska Hygienické stanice hlavního města Prahy ze dne 24. 4. 2007, č. j. V.HK/0924/41368/07, a ze dne 24. 11. 2008, č. j. V.HK/2776/4471/08. Ministerstvo životního prostředí, coby nadřízený orgán, se s těmito stanovisky potvrzením ze dne 24. 6. 2010, č. j. 23624/2010/OVZ, ztotožnilo. Závaznými stanovisky byl vysloven souhlas s umisťovanou stavbou za splnění podmínky vypracování hlukové studie ve stavebním řízení s návrhem konkrétních protihlukových opatření za účelem dodržení hlukových limitů ve vnitřních chráněných prostorech stavby. Stavebník měl ve stavebním řízení dále uvést podrobné informace o tom, že v průběhu demoličních i stavebních prací budou dodrženy hlukové limity v chráněném venkovním prostoru staveb. Ministerstvo zdravotnictví na základě odvolání stěžovatele uvedlo, že hygienické limity hluku nebudou v chráněném venkovním prostoru překračovány. Povinnost řešení ochrany před hlukem z dopravy v chráněném venkovním prostoru leží na vlastníkově popřípadě správci komunikace. Nelze také mít důvodně za to, že by předpokládaný počet vozů podstatným způsobem ovlivnil stávající hlukovou a imisní situaci v lokalitě. Byla-li podmínka předložení konkrétních protihlukových opatření uložena až pro stavební řízení, ministerstvo zdravotnictví s tím vyslovalo souhlas, neboť až ve stavebním řízení bude znám dodavatel a mohou být předložena konkrétní akustická opatření.

[28] Nejvyšší správní soud nejprve podotýká, že stěžovatel neuvádí žádné argumenty způsobilé zpochybnit závěry městského soudu a pouze opakuje námitky přednesené

již ve správním i soudním řízení. Stavba dle informací dostupných ze správního spisu nebude sama o sobě zdrojem hluku, neboť se jedná o objekt určený výhradně k bydlení. Doprava související se stavbou dle zdejšího soudu naroste v tak minimálním rozsahu, že nemůže výrazně ovlivnit hlukovou situaci v daném území. Správní orgány, a to jak dotčené orgány, tak stavební úřad, logicky zdůvodnily, proč vyžadují předložení konkrétních hlukových studií až ve stavebním řízení. Nejvyšší správní soud se tak ztotožnil s městským soudem, který shledal tento požadavek oprávněným. Stavebník sám v územním řízení navrhl některá protihluková řešení. Nebude-li ve stavebním řízení splněna podmínka týkající se protihlukových opatření stanovená územním rozhodnutím, nebude možné stavbu povolit. Zdejší soud proto považuje tuto námitku stěžovatele nedůvodnou.

[29] Nejvyšší správní soud uzavřel, že městský soud řádně přezkoumal územní rozhodnutí i rozhodnutí žalovaného na základě přednesených námitek, včetně napadených závazných stanovisek. Závěry městského soudu je nutno považovat za zákonné, logické a přezkoumatelné.

[30] Stěžovatel na podporu svých tvrzení argumentoval rozsudkem zdejšího soudu ze dne 1. 2. 2013, č. j. 9 As 28/2012 – 129, kde bylo vysloveno, že v nadlimitně zatíženém území nelze umisťovat stavby, které sice každá jednotlivě nepřitíží dané lokalitě, ale v souhrnu znamenají pro předmětnou lokalitu významnou zátěž. S názorem vysloveným v citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud zcela souhlasí. Nicméně ve vztahu k právě projednávané věci nelze právní názor zde konstatovaný na základě skutkových odlišností aplikovat (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu, a to č. j. 1 As 135/2011 – 246 ze dne 31. 12. 2012). V uvedeném rozsudku se jednalo o povolení komplexu staveb (konkrétně stavby „*EPOQUE PANKRÁC – BYTOVÝ DŮM*“ obsahující mj. bytový dům o 30 nadzemních podlažích s podzemní bromadnou garáží pro 277 stání a 48 stání), pro který samostatně bylo zapotřebí provést zjišťovací řízení pro posouzení dopadu na životní prostředí podle bodu 10.6, kategorie II přílohy č. 1 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí). V posuzované věci naproti tomu jde o umístění podstatně menší stavby určené pouze k bydlení, která sama nevyžaduje provedení zjišťovacího řízení podle citovaného zákona, nepředstavuje stacionární ani mobilní zdroj znečištění ovzduší. Emise hluku v chráněném venkovním prostoru v souvislosti s umisťovanou stavbou budou pocházet pouze z provádění demoličních a stavebních prací. Pro zajištění dodržení venkovních i vnitřních hlukových limitů byla územním rozhodnutím stanovena podmínka zajištění konkrétních hlukových studií a protihlukových opatření ve stavebním řízení.

[31] Na základě shora uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud v posuzovaném případě postupoval správně; zdejší soud se se závěry uvedenými v napadeném rozsudku ztotožnil.

VI. Závěr a náklady řízení

[32] Kasační námitky uplatněné stěžovatelem nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplýnul důvod pro zrušení napadeného rozsudku

pokračování

městského soudu. Kasační stížnost stěžovatele proto byla v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[33] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by svědčilo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[34] Řízení o kasační stížnosti žalobce b) bylo zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku, proto ani jemu právo na náhradu nákladů řízení dle § 60 odst. 3 s. ř. s. nenáleží.

[35] Osoba zúčastněná na řízení má dle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, konstatoval, že ani osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu